

Eija Paatero

**INKAELLA JA
VALON
SÄKEET**

Inkaella
ja
valon säkeet

Inkaella
ja
valon säkeet

fantasiaromaani unen ja valveen tasoilta

Eija Paatero

© 2022 Paatero, Eija

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-6861-7

Inkaella ja valon säkeet

Sisälllys

1. Salaisuuden jakaminen Katleenan kanssa 7
2. Salaisuuden jakaminen Ramin kanssa 11
3. Kirje menneisyydestä 16
4. Valon säkeet 20
5. Rekiajelulla 27
6. Jäljentäminen 33
7. Sairastuminen 41
8. Keskustelut varjotasoilla 45
9. Vapautuminen 52
10. Uudet hevoset 56
11. Kirjasto 63
12. Vaarallinen matka 68
13. Juulin varoittaminen 76
14. Seikkailu varjotasoilla 80
15. Hautajaiset 89
16. Inkaellan esiintyminen 94
17. Ulkopuolinen 102
18. Univalikkolan varjoisalla puolella 106
19. Aina päiväunilla 111
20. Eerikkiä vakoilemassa 115
21. Tapaaminen Tyynen mökissä 127
22. Yhteistyötä 132
23. Alman kirjat 135
24. Varjoisan univalikkolan nosto 141
25. Hillan pyyntö 145
26. Alman juhla 151
- Kiitokset 155

1. Salaisuuden jakaminen Katleenan kanssa

Kuin patsas käsi leuan alla Inkaella istui ikkunan ääressä tuttuun tapansa katselemassa ulos. Tapa oli niin syvään juurtunut häneen lapsuudessa, että hän edelleenkin vaipui syviin mietteisiin juuri ikkunan ääressä istuessaan tai ikkunan pieleen nojatessaan, yksinkertaisesti vain nauttiessaan hiljaa maalaismaiseman katsomisesta eri vuodenaikoina, lintujen pyrähdellessä pihapiirissä, oravan kipitellessä pihan poikki. Hän tunsu jo useimmat niistä autoista, jotka ajoivat talon ohi joko vakituiselle asunnolle, joita tien loppupäässä oli vain kaksi, tai kesämökille, joita siellä oli useampia.

Yöllä oli satanut lunta ja vieläkin isoja hiutaleita kuin pikkuruisia pilven palasia leijaili hiljakseen matalaa lumi-kinosta kasvattamaan. Katleena tulisi tänään hänen luokseen, sillä he olivat sopineet tekevänsä yhteisen esitelmän kouluun.

Uskaltaisikohan hän kertoa Katleenalle salaisista ajatuksistaan, joita hän oli jo yli kuukauden ajan pohtinut mielessään, että hän oli entisessä elämässään ollut Tyyne, joka oli asunut täällä Poutalan tilalla omassa mökissään? Poutalan tilalla Inkaellakin nyt asui, koska hänen vanhempansa olivat kuolleet ja Timo ja Päivi Poutala olivat tarjonneet hänelle asuinpaikan.

Hän itse oli niin varma siitä, että hän oli aiemmin ollut Tyyne. Sen puolesta puhui se, että hän oli tiennyt täsmälleen viimeiset sanat, jotka Tyyne oli kirjoittanut käsin *Valon mahti* -kirjaansa. Eikä Inkaella varmasti ollut nähnyt tuota sivua aikaisemmin. Lisäksi hän oli tuntenut valtavaa vetoa Tyynen

mökkiä kohtaan heti sen nähtyään ja ollut onnellinen siellä. Se oli heti tuntunut niin omalta paikalta. Ja juuri hän oli löytänyt Tyynen kätkemät kirjat. Ehkä sekään ei ollut vain sattumaa.

Katleena tuli ja he alkoivat yhdessä hahmotella esitelmäänsä. Kumpikin kuunteli toisen ehdotuksia ja otti huomioon toisen mielipiteet, se oli heidän ystävytydessään itsestään selvää. Saatuaan työstettyä esitelmäänsä jo pitkälle, he päättivät pitää tauon. Inkaella avasi ikkunaluukun tuulettaakseen huonetta, minkä jälkeen hän alkoi varovasti kertoa ajatuksistaan Katleenalle, joka kuunnellessaan hypisteli sormissaan pitsisängynpeiton lankatupsuja.

”Voi hyvinkin olla totta. Miksipä ei? Tulit takaisin tänne, missä viimeksi jätit elämän. Miksi? Ehkä siihen on jokin syy”, Katleena pohti.

”Jos se syy on se kesken jäänyt kirja, *Valon mahti*. Ehkä minun pitäisi täyttää kaikki jäljellä olevat sivut. Olen jo aloittanut sen”, Inkaella sanoi.

”Ja julkaista jonain päivänä. Olet Tyynen sukulainen ja muut luopuivat omaisuudesta, joten voit varmaan ihan hyvin tehdä niin tai ottaa yhteyden niihin sukulaisiin ja sopia heidän kanssaan”, Katleena sanoi.

”Julkaista!” Inkaella huudahti hämmästyneenä, sillä sitä hän itse ei ollut ajatellutkaan.

”Niin. Jos siitä ei kukaan kustantaja kiinnostu, niin nykyisin on aika helppo julkaista itsekkin.”

”Selvä. Ajatus on mielenkiintoinen, mutta ei ajankohtainen. Mieluummin kirjoitan rauhassa vaikka vuosia sitä kirjaa. Ehkä sen voi sitten joskus julkaistakin tai sitten ei tai painattaa vain yhden kirjan itselleen.”

He valmistelivat esitelmän loppuun saakka ja viettivät illan yhdessä, kunnes Katleenan äiti Arma tuli hakemaan tytärtään.

Nukkumaan mennessään Inkaella iloitsi sisimmässään. Hän oli jakanut salaisen ajatuksensa eikä Katleena suinkaan ollut torjunut sitä vaan oli hyväksynyt sen ja pitänyt mahdollisena. Hän oli niin syvästi kiitollinen Katleenalle, että nukahdettuaan ja päädyttyään jälleen univalikkolaan, jossa Mori odotti häntä, hän kysyi tältä:

”Voiko uniopistoissa opiskella historiaa?”

”Tottakai. Mitä haluaisit tietää?”

”Voisimmeko mennä Katleenan kanssa tutkimaan vaikkapa Suomen historiaa?” Inkaella kysyi.

”Kyllä se on mahdollista. Tuollahan Katleena ja Rami ovat suojelijoidensa kanssa”, Mori sanoi ja osoitti opintosalien sisäänkäyntiä kohti.

Inkaella kiiruhti heidän luokseen.

”Mennään opiskelemaan historiaa. Siitähän te pidätte”, Inkaella sanoi. Hän tahtoi niin ilahduttaa Katleena ja onnistuikin siinä.

”Ilman muuta”, Rami ennätti sanomaan.

”Mistä tiesit salaisen toiveeni?” Katleena kysyi.

”Miksi salaisen?”

”Pyysin sitä aiemmin, mutta silloin se ei ollut mahdollista.”

”Nyt on. Kaikki aikanaan, mutta ei ennen”, Mori puuttui puheeseen. ”Voin antaa teidän tarkastella Suomen historiaa, ja sitä varten meidän on mentävä historiasaliin. Tulkaa.”

Ramin ja Katleenan suojelivat eivät seuranneet heitä. Morin johdolla nuoret kulkivat sinistä käytävää pitkin kohti keskusaukiota. Sieltä he menivät valkoisena hohtavalle käytävälle, jossa he pian avasivat suuren arkistohuoneen oven.

Huone oli hyvin korkea, mutta melko kapea. Kaikki seinät olivat täynnä hyllyjä, joilla valtavan paksut teokset olivat tiiviisti yhdessä kapeampien ja aivan ohuiden teosten kanssa.

Huoneessa ei ollut ketään muuta.

”Suomen kansan historia”, Mori sanoi kuuluvalla äänellä.

Eräästä hyllystä läheltä Katleena yksi paksu kirja työntyi esiin ja leijaili Morin odottavia käsiä kohti. Kun tämä laski kirjan pöydälle, kaikki ryntäsivät katsomaan sitä. Kirjan kansassa luki koristeellisin kultaisin kirjaimin: *Suomen kansan historia*.

”Tässä on kaikki, mitään lisäämättä, mitään pois jättämättä”, Mori sanoi vakavana.

Kirja oli täynnä kirjoitusta, mutta heidän ei tarvinnut lukea sitä, riitti kun pani kätensä tekstin päälle ja he ymmärsivät kaiken. Mori näytti heille ensin joitakin tuttuja asioita ja näin he ymmärsivät nyt paremmin niiden syyt ja ytimet. Sitten Mori selaili kirjaa ja avasi sen valitsemastaan kohdasta ja kehotti nuoria asettamaan kätensä sen ylle.

”Onko tämä totta?” henkäisi Katleena.

”Mitään lisäämättä, mitään pois jättämättä”, Mori vastasi.

”Kaukaa tulleet, paljon tietäneet, mahtavina hallinneet, syvästi runoilleet”, Rami ähkäisi hämmästyneenä.

”Niin teidän itsenne kuin kansannekin on nyt löydettävä mahtavuutenne sisimmästänne, sisäinen loisto, sisäinen arvokkuus ja se tulee valaisemaan ei ainoastaan teidän maatanne vaan koko maailman. Jokaisessa maassa on oma kirkkautensa ja niin teidänkin maassanne on tietty valo, joka loistaa maailman valona aina kun joku ammentaa siitä tuodakseen maailmaan jotakin aitoa ja hyvää. Mitä useampi siihen saa kosketuksen, sitä enemmän voitte loistaa ja täyttää omaa tehtäväännne”, Mori sanoi lopuksi.

”Muistuta Katleena meitä tästä huomenna, jos emme itse muista”, Rami pyysi.

”Äläkä unohda sitä”, Inkaella sanoi.

Inkaella ja valon mahti -kirjasta tutun Inkaellan tarina jatkuu tässä itsenäisessä jatko- osassa. Inkaella tutustuu paremmin Poutalan tilan aikuisiin lapsiin ja ystävänsä Katleenan veljeen Eerikkiin. Seikkailut varjotasolla jatkuvat Inkaellan joutuessa tahtomattaan sinne vangiksi. Inkaella päätyy myös univalikkolan varjoisalle puolelle, oppii enneunista ja kokee sellaisen. Inkaella saa käsiinsä uusia kirjoja, jotka johdattavat hänet valon säikeiden pariin. Kirja sisältää joitakin kalevalamittaan sommiteltuja runoja.

BoD

9 789528 068617